უსიამოვნო სიურპრიზი

მოსკოვი. ვ. ი. ლენინის სახელობის ცენტრალური სტადიონი. 11 ივლისი.

“სპარტაკი” (მოსკოვი) _ “დინამო” (თბილისი) _ 5:0 (1:0).

“სპარტაკი”: დარვინი, ლოგოფეტი, ოლშანსკი, აბრამოვი, ორლოვი, კისელიოვი, მირზოევი, ჰუსაინოვი, ანდრეევი (მინაევი), ბულგაკოვი, რედინი.

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ხურცილავა, პეტრიაშვილი, გავაშელი, მ. მაჩაიძე (რეხვიაშვილი), მჭედლიშვილი (გოგიჯანაშვილი), გუცაევი, გ. ნოდია, ყიფიანი.

მსაჯი: კ. სმირნოვი (ლენინგრადი).

დუბლიორები _ 2:0 “დინამოს” სასარგებლოდ.

თბილისის დინამოელთა მატჩს “სპარტაკთან” ჩვენი გუნდისთვის დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა. კიევში აღებული ქულის შემდეგ II ადგილზე მყოფი თბილისელები კვლავინდებურად რჩებოდნენ ერთპიროვნული ლიდერის _ “ზარიას” მთავარ კონკურენტად ჩემპიონობისთვის ბრძოლაში. მომდევნო ორ მატჩს მოსკოვსა და ბაქოში საფუძვლიანად უნდა განემტკიცებინა გუნდის პოზიციები, ვინაიდან არც “სპარტაკი” და არც “ნეფთჩი” ახლა არ ითვლებიან ისეთი ძალის მეტოქეებად, რომ მათთან 4 ქულის დაგეგმვა არ შეიძლებოდეს.

და აი, უკვე მერამდენედ ვხდებით მოწმე, რომ თბილისის “დინამო” სწორედ ასეთ პრინციპულ, გადამწყვეტ შეხვედრებს ატარებს არათუ სრული მობილიზებით, მთელი შესაძლებლობით, არამედ უკიდურესად სუსტად, უნებისყოფოდ, უსისტემოდ. თვით მეტოქეც ასეთ დროს გაოცებულია, როცა უდიდესი სიძნელეების ნაცვლად თბილისელებთან სრულიად იოლად “კრეფს” ნანატრ ქულებს. გაიხსენეთ შარშანდელი მატჩები აუტსაიდერებთან _ ცსკა-სთან და “ფახთაქორთან”...

სულ ახლახან “სპარტაკი” თავის მინდორზე დამარცხდა “არარატთან”. ამ მატჩის მეორე ნახევარი ჩვენც ვნახეთ ტელევიზიით. რით შეძლეს ერევნელებმა სპარტაკელთა დამარცხება? უაღრესად დიდი ბრძოლისუნარიანობით, შეუპოვრობით, მაქსიმალური ენერგიით. ისინი არც ერთ ბურთს არ უთმობდნენ მეტოქეს და ისე წარმართეს თამაში, როგორც თვითონ სურდათ.

რა შეეძლო “სპარტაკს” ეჩვენებინა თბილისის “დინამოს” წინააღმდეგ, როცა ამ დღეს რამდენიმე წამყვანი მოთამაშეც გამოაკლდა? მანამდე ჩატარებულ 12 კალენდარულ მატჩში სპარტაკელებს სულ 10 ბურთი ჰქონდათ გატანილი და 11 ქულით IX ადგილზე იყვნენ. 11 ივლისის შეხვედრამ კი მათ მოუტანა 2 ქულა, დიდი ანგარიშით გამარჯვება და 5 გოლი. 10 გოლი 12 შეხვედრაში და ერთბაშად 5 _ ერთში! ასეთ შედეგზე ისინი ვერც იოცნებებდნენ მატჩის წინ. მაგრამ დინამოელთა ძალიან სუსტმა, უნებისყოფო, ქაოსურმა თამაშმა ეს შეუძლებელი ამბავი შესაძლებლად აქცია.

ჩვენ ღრმად ვიყავით დარწმუნებული, რომ თბილისის “დინამომ” ბოლოს და ბოლოს ისწავლა დაცვაში თამაში და შეძლო ოდესღაც ამ სუსტი რგოლის საბოლოოდ სტაბილიზება. მით უმეტეს, რომ მწორედ აქ გამოდის სსრ კავშირის ნაკრების ორი ძირითადი მოთამაშე და სხვებიც გამოცდილი, ტაქტიკურად გამობრძმედილი მცველები არიან. ამ მატჩში კი ცხადი გახდა, რომ ეს ასე არ არის. დინამოელთა დაცვა და მეკარე გოგია აბსოლუტურად ვერ გაერკვნენ სპარტაკელთა იერიშებში, ვერც ზონაში ითამაშეს, ვერც პერსონალურად შეძლეს მოპირდაპირე თავდამსხმელების ნეიტრალიზება და სისტემატურად უშვებდნენ უხეშ ტაქტიკურ შეცდომებს. რად ღირს თუნდაც ის, რომ მოსკოველთა ნახევარმცველმა მირზოევმა ისე გაატარა 90 წუთი მინდორზე, რომ თითქმის არც უგრძნია, ვინ იყო მისი “პატრონი”, ვის ევალებოდა თბილისელთაგან მისი მეურვეობა.

არც სხვა რგოლების საქმე იყო უკეთესად. გუცაევის რამდენიმე გარღვევა ფლანგზე და რეხვიაშვილის ორი დარტყმა კარში, როცა ანგარიში იყო 4:0. აი, თბილისელთა “აქტივი” ამ მატჩში!

რასაკვირველია, ძალიან დასანანი და საწყენი იყო ოლშანსკის მიერ გატანილი გოლი ტაიმის დასასრულს, როცა მსაჯის სასტვენს 5 წამი აკლდა, მაგრამ ფეხბურთში ყველაფერი ხდება და ამ გოლს ასეთი საბედისწერო როლი არ უნდა ეთამაშა ჩვენი გუნდისთვის. წინ იყო 45 წუთი, რომლის განმავლობაშიც ბევრი რამ შეიძლებოდა.

მაგრამ სწორედ ეს 45 წუთი იქცა დინამოელთა სრული აბნეულობისა და უსუსურობის დემონსტრაციის პერიოდად. პირველ ტაიმში თამაშს ასე თუ ისე ჰქონდა ბრძოლის, ორმხრივი თამაშის ხასიათი, შესვენების შემდეგ კი, ნაცვლად გაათკეცებული ძალებით შეტევისა, თბილისელებმა სრულიად დათმეს შუა მინდორი, დაკარგეს ურთიერთგაგების უნარი დაცვაში და სამარცხვინოდაც წააგეს.

მატჩის ბედი სულ რამდენიმე წუთში გადაწყდა. 51-ე და 52-ე წუთებზე ანდრეევმა მშვენივრად გამოიყენა მოპირდაპირე დაცვაში დაშვებული შეცდომები _ 3:0. 56-ე წუთზე მირზოევმა სულ იოლად მოარტყა თბილისელთა მცველები _ 4:0, ხოლო როცა 65-ე წუთზე ჰუსაინოვმა კიდევ ერთხელ აიძულა გოგია ბადიდან გამოეტანა ბურთი, "დინამოს" განადგურება ფაქტად იქცა.

განვლილი მატჩი ზედმეტ კომენტარებს არ საჭიროებს. იგი თბილისის "დინამოს" ისტორიაში სამარცხვინო ფურცლად შევიდა. ვიმედოვნებთ, რომ 11 ივლისის თამაში მწარე გაკვეთილად იქცევა ჩვენი გუნდისთვის, რომ მსგავსი რამ არ გამეორდება მომავალში, ვინაიდან ჩემპიონობისთვის ბრძოლა დინამოელებს კიდევ შეუძლიათ.